

„Edinost“

izhaja dvakrat na dan, razen nedelj in praznikov, zjutraj in zvečer ob 7. uri. O ponedeljkih in po praznikih izhaja ob 9. uri zjutraj.

Naročnina znaša:

Obe izdaji na leto gl. 21—
Za samo večerno izdanje 12—

Za pol leta, četrt leta in na mesec razmerno.

Naročnino je plačevati naprej. Na naročbe brez priložene naročnine se uprava ne ozira.

Na drobno se prodajajo v Trstu zjutranje številke po 3 nvč. večerne številke po 4 nvč.; ponedeljske zjutranje številke po 2 nvč. Izven Trsta po 1 nvč. več.

EDINOST

(Večerno izdanje.)

GLASILO POLITIČNEGA DRUŠTVA „EDINOST“ ZA PRIMORSKO.

Telefon št. 870.

4 nvč.

V edinosti je moč!

Oglaš

se računajo po vrstah v petito. Za večkratno naročilo s primernim popustom. Poslana, osmrtnice in javne zahvale, domnevi oglasi itd. se računajo po pogodbi.

Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu. Ne frankovani dopisi se ne sprejemajo. Rokopisi se ne vračajo.

Naročnino, reklamacije in oglase sprejema upravništvo. Naročnino in oglase je plačevati loče Trst.

Uredništvo in tiskarna se nahajata v ulici Carintia št. 12. Upravništvo, odpravništvo in sprejemanje inseratov v ulici Molin piccolo št. 3. II. nadst.

Izdajatelj in odgovorni urednik Fran Godnik

Lastnik konsorcij lista „Edinosti“.

Natisnila tiskarna konsorcija lista „Edinosti“ v Trstu.

Brzjavna in telefonična poročila.

(Novejšje vesti.)

Budimpešta 4. V razpravi o zakonu, določujočem kontingent novincev, je izjavil minister za domobranstvo, baron Fejervary, da za sedaj se ne poveča število novincev, da pa pozneje skoro gotovo pride taka zahteva.

Petrograd 4. »Praviteljstveni vestnik« javlja: Car Nikolaj je naložil generalnemu adjutantju Vanovskemu, naj uvede natanjčno preiskavo o vzrokih in posamičnih okolnostih izgrediv, ki so se dne 20. februarja pričeli na vseučilišču petrograjskem in se razširili potem na nekatere druge učne zavode. O vseh te preiskave je sporočiti carju. Zajedno je odredil car, da mora više vodstvo dotičnih učnih zavodov v svoji kompetenci ukreniti potrebno, da se napravi zopet navadni mir.

Carigrad 4. Sultan je podelil županu dunajskemu, dru. Luegerju, kateri poslednji mu je v imenu mesta dunajskega doposlal cesarsko jubilejno svetinjo, veliki kordon reda medžidje.

Rim 4. Današnja seja, v kateri se je završila razprava o novih političnih zakonih, je bila burna. Zmaga vlade je sijajna, kajti večina za zakone je bila nenavadno velika. Za prehod v drugo čitanje je glasovalo 310 poslancev, proti pa le 93.

Rim 4. Papež je ugodno prebil minolo noč. Danes ustane za nekoliko časa. Temperatura, bitje srčne žile in sopenje so normalni. Tudi apetit je dober.

Rim 4. Papež je prebil izven postelje kaki dve uri, ne da bi bil občutil kako slabost. Jako zadovoljen je z uspehom operacije in hvali jako oba zdravnika. Dr. Lapponi izjavlja, da je bila operacija neizogibno potrebna, kajti fistola je bila vnet.

PODLISTEK.

Starec.

Podlesnikov.

Dan na dan je sedeval vedno na jedni in isti klopi tam v drevoredu — —

Takoj, ko sem ga zagledal prvič, začutil sem v sebi neko simpatijo do njega. Sivo glavo je imel oprto ob palico in opazoval je sprehajalce, ki so hodili mimo njega. . . . Blizu njega v pesku pa se je igral mal, krasan kodrolašček — —

Dolgo se mu nisem upal približati, a hodil sem dan na dan mimo njega po drevoredu — —

Nekega dne pa sem se ojunail in prisel poleg na malo, zeleno barvano klopio; starec me je pogledal nezaupljivo in se pomaknil na konec klopi — —

Presunilo me je to, a molčal sem in opazoval moža — —

Slučaj, ali kaj, je hotel, da je mali deček, ki je letal okoli klopi, padel na pot in začel jokati — — Skočil sem s klopi in pobral jokajočega otroka ter ga odvel k stareu — — Mož me je pogledal hvaležno in se mi zahvalil, potem pa nekoliko pokaral malega Leksija — —

In tako sva postala s starcem prijatelja.

Mož mi je postajal dražji od dne do dne in — zaupljivejši do mene in nekega dne mi je povedal to-le zgodba iz življenja svojega — —

* * *

New-York 4. Iz Paname javljajo, da so v San José storili resen poskus, da bi strmoglavili republiko Costarica. Uporniki so napali vojašnico topništva, toda bili so odbiti. Ustava je suspendirana in povsodi je proglašeno obsedno stanje.

Madrid 4. Napadi na novo ministerstvo so že pričeli. Liberalni listi je imenujejo novo-katoliško in reakcionarno.

Madrid 4. Neka odlična oseba je rekla, da kraljica-regentinja podpiše mirovno pogodbo z Združenimi državami, ne da bi čakala na pritrjenje od strani parlamenta.

Madrid 4. Novo ministerstvo je sestavljeno tako-le: Silvela predsedništvo in vnanje stvari, Dato notranje, Villaverde finance, Duran pravosodje, Polovjeva vojna, Pidal javna dela in kolonije, Camara mornarico. Novi ministri položijo danes zjutraj. Predsedništvo senata se poveri Martinez Camposu, predsedništvo komore pa jednemu bratov ministra Pidala. Prefektom v Madridu je določen Linieras.

Konfuzija na vrhuncu.

Izborni smo se zabavali ob čitanju »Piccola« od 5. t. m. To od naše strani — primerno spoštovano glasilo je prineslo kar dve daljši notici zaporedoma, s katerima se mu je posrečil na sijajen način dokaz, da je konfuzija v laškem taboru popolna. Na ladiji, ki se je jela potapljati, je običajno, da se rušijo vse vezi sicer železne discipline v življenju pomorščakov. Tako se jim menda godi na trhleni ladiji italijanske hegemonije v teh pokrajinah: zgubili so vsako direktivo. Dva nočeta istega, a vsi skupaj ne vedo, kaj hočejo. To se pravi, oni že vedo, kaj hočejo, ali kako

Bil sem na Dunaju, kjer sem se učil slikarstva — — Roditelji so mi pomrli in ostal sem sam s sestro. Trda nema je šla, stanovala sva v neki mali, podstrešni sobi v predmestju. V svobodnem času svojem sem slikal male slike, katere sem potem prodajal ljudem, da sem mogel živiti sebe in sestro, katera je hodila šivat v neko prodajalnico. . . . Tovariši in profesorji so mi pravili, da imam talent in tudi sam sem čutil to, a kaj, ko pa kruha nisem imel!

Nastopila je zima — — Prehladil sem se bil in zbolel — — Mnogo sem trpel tedaj. Bolezen, lakota in mraz — to je bilo hudo!

Rad bi bil umrl tedaj, saj me ni vezala na življenje nobena druga stvar razen — sestre. Čim sem se spomnil nanjo, pa sem si želel še živeti, saj bi je ne mogel pustiti same na svetu, tako mlade in nepreskrbljene.

Kako je revica plakala in trpela z menoj! Dan na dan je bilo huje; poprodala in zastavila sva vse, kar je bilo kaj vrednega v hiši, da sva si mogla kupiti vsaj kruha in drv za v peč — —

Meni pa je postajalo vedno huje — — — Denar nama je pošel in v sobi je bilo mrzlo, da sva mislila, da morava umreti mraza — —

Neko noč mi je bilo posebno hudo; mislil sem, da ne dočakem dneva. Sestra je sedela poleg mene na postelji in naslanjala kodrolaso glavico svojo na moje hropeče prsi ter plakala — —

Njeni jok mi je stresal in rezal dušo — —

ohraniti to, bar hočejo — to vprašanje jih cepi in bega. Italijanski stranki se godi kakor onemu, ki je došel na hrib z jerbason zeljnatih glav na glavi. Nesreča je hotela, da mu je jerbason zdrsnil z glave in — glave so se valile niz-dolu, toda vsaka v svoji posebni smeri — vsaka je imela drugo direktivo za svoje valenje.

Tako se godi italijanski gospodi. Sleherni dan nam prinaša novih programov — vsaka politiška glava laška ima svojo pamet. Njihova zadrega jim poraja kupe programov. Danes zidajo, jutri podirajo.

Pred par dnevi smo bili omenili svéta, ki ga je bil dal primorskim Italijanom profesor Ascoli v Milanu. Rečeni irredentovec je nasvetoval namreč, naj bi se Italijani odpovedali Liburniji, kjer nimajo ničesar več iskati, in naj bi ostalo Istro spojili s Trstom. No, gospodu Ascoliju se menda še ni prav posušila tinta v peresu, že se je oglašil »Piccolo« z resolutno besedo, da Italijani ne smejo žrtvovati Liburnije in otokov. V Liburniji in na otokih da živi sicer res nad 70000 Slovanov in le 10000 Italijanov, a ti prvi žive le po vaseh, dočim žive Italijani po mestecih in njih jezik da gospoduje po vsem obrežju ter odmeva tudi po onih krajih, kje so Slovani v absolutni večini. Celu v Kastvu da govore italijanski. Liburnija da je sicer res izven naravnih mej takoimenovane »Regione Giulia«, ali priraščena da je vendar Italijanom k sreči. 10000 Italijanov zaustavlja tam slovanski ocean in drže kvisku zastavo, ki se je podedovali od Rima!!

Čegav program je torej pravi: ali profesorja Ascolija, ki meni, da Italijani nimajo ničesar iskati v Liburniji in na otokih, ali »Piccolo«, ki hoče da naj skušajo, da 10000 Italijanov utrde svoje gospodstvo nad 70000 Slo-

Koliko sem trpel tedaj!

Zaspal sem — — Sestra pa je odšla tiho in boječe — —

Da bi ostala tedaj pri meni! Bilo bi boljše za oba, da je umrla z menoj!

Ko sem se zbudil, je plapolal v peči ogenj in na mizi je stalo polno okrepevalnih jedij. Začuden sem pogledal sestro, a ona se mi je smejala in mi ponujala jedi.

Mislil sem tedaj, da se je naju usmilila sosed ali lastnica hiše. Drugi dan je prišel zdravnik.

Počasi sem ozdravel in jel zopet slikati. . . .

Sestra pa se mi je čudno izpremenila, postajala je otožna; kadar je bila sama, je plakala in lici ste ji veneli — —

Jel sem vpraševati po vzroku tej izpremembi. S početka mi ni hotela povedati ničesar, ko pa sem postajal sitnejši in sitnejši in ko je videla, da itak ne bode mogla dalje skrivati, razodela mi je vse — — —

Kaj sem počel vse tedaj, se ne spominjam, samo to vem, da sem divjal, ko zver in klel uro rojstva svojega — —

Sestri nisem očital ničesar. A peklo me je, ker sem vedel, da je grešila zato, da je rešila življenje — meni!

Prokleta tako življenje!

Minilo je nekaj mesecev. . . . Nekega dne sem prišel domov — sestre ni bilo nikjer — —

Zopet sem divjal in iskal sestro — a nikjer

vani, če ne drugače, pa — z deljenjem občin na dve, tri, štiri?!

Zabeležiti pa treba nadalje, da istrski Italijani sami niso jedini med seboj, kaj naj bi storili z vzhodnim delom Istre, imenovanim Liburnija. Ločeni so v dva tabora, ki sta v popolnem navskrižju v tem pogledu. Kar se jih zbira okolo »Independenta« — in to so pristnejši Italijani, torej iskrenjeji, poštenjeji del tabora irredentovskega — so menenja Ascolijevega: proč z Liburnijo! Kar pa jih je bolj blizu »Piccolo« in »Popolo Istriano« v Pulji — in to so večinoma slovanski renegatje iz iste Liburnije in z otokov, torej nemoralnejši del — ti hočejo, da Liburnija ostani v obsezu italijanske stranke. Naravno: ako bi se izključila hrvatska Liburnija, izključeni bi bili tudi oni, hrvatski sinovi onega dela dežele, iz tabora italijanskega — izginili bi s političnega pozorišča.

Torej popolna konfuzija v nazorih celo ob vprašanju, ki posega globoko notri v interese italijanske stranke.

Diven, drastično komičen pa je »Piccolo« v drugi notici, ko nabira obraz v svoje najresneje gube in bere levite posl. Hoffmannu Wellenhofu, ki je vendar prvak v onem nemškem taboru, s katerim so naši primorski Italijani ravnokar sklenili najtesneje zaveznitvo, pripoveduje svetu iz najglobljejšega prepričanja svojega, kako so nemški in italijanski interesi identični vsikdar in povsodi.

Divno zares. Rečeni nemški profesor, državni poslanec in fanatik je izdal neko brušuro, v kateri obljubljuje veliko bodočnost — nemštvu v Trstu in v Istri ter se čudi, zakaj v deželnih zborih v Trstu in v Gorici že davno ne govore — nemški?!

»Piccolo« je hud, zelo hud. A toliko lojalni že moramo biti in priznati, da je hud po pravici! Razbito je »soglasje« med nemškimi in italijanskimi interesi.

Ali divno je, kakor zavrača »Piccolo« šovinizem Hoffmanov. Prav tako, z istimi besedami, istimi argumenti, kakor zavračamo mi Nemce in — Italijane. Prav tako je, kakor da je »Piccolo« vzel argumente iz kakega slovanskega lista.

Očita mu: da pretvarja zgodovino sebi v prilog, da gradi svoje otročje argumentacije na odreknanju pravice drugim; da presaja može, stvari in imena na nemško, da bi iste raznaravil sebi v prilog! itd. itd.

Vse prav, vse lepo in — vse res! Ali Italijani so vendar v zvezi z istimi Nemci in jih tudi posnemajo v vsem, ko gre — proti nam Slovanom! Ali pa so nemške argumentacije »otročje« le tedaj, kadar so naperjene proti Italijanom?!

Sicer pa Italijani le ponavljajo svoj stari

sledi po njej! Pustil sem delo in lazil kakor senca okoli. Duh mi je postajal teman in sree mi je očitalo, da sem sam kriv vsemu temu.

Nekega dne pa sem dobil poziv, naj se zglašim v bolnici, kjer mi je umrla — sestra!

Šel sem — —

Ležala je v mrtvašnici v veliki, nepobarvani krsti — —

Dolgo časa sem stal nem in brez solz pri nji — — Glava me je bolela in nekaj me je nezno peklo v prsih. Hotel sem jokati, toda solz le ni bilo. Ona pa je ležala mirno in medli odsev svetilke, stoječe ob odru, se je poigraval po njenem voščeno-bledem obrazu in zlatih laseh — —

Ne vem, kaj se je potem zgodilo z menoj. Zbudil sem se na postelji zvezan in dva moža sta me stražila — — Norel sem in divjal, kadarkoli sem se spomnil sestre. Dolgo sem bil v bolnici, kajti že prej bolno telo mi je le počasi zdravelo, duh pa se mi je zopet zjasnil — —

Zopet sem jel pridno delati, da sem mogel pošteno preživiti sebe in njenega otroka, kate-rega sem vzel k sebi... Sedaj so me sicer popustile moči, toda v prejšnjih letih sem si pribral toliko, da moreva pošteno živeti z Leksijem. Samo to me skrbi, kaj bo z dečkom, ako umrjem jaz, predno mi doraste — —

Med tem je priteknel mali Leksij k nama, oklenil se starčevega vratu in naslonil svojo kodrastno glavico na starčeve prsi: »Ata, pojva domov!« je rekel, bil je zmučen od igre in skakanja. Po velem in zmučenem starčevem licu pa se je utrnila svetla solza v dolgo, sivo njegovo brado — —

Odsla sta — — Ostal sem sam — —

greh, ki ga jim mi očitamo vedno in vedno — ako podcenjajo važnost nemškega življa v Trstu in si zapirajo oči pred tistim, v velikem stilu zasnovanim gibanjem, ki je imenujemo nemški »Drang nach Osten«. Naj si le domišljajo, da to gibanje ne zasluži družega, nego par dovtipov njihovih. Utegne priti dan, ko se bodo kesali — prepozno.

Naj le sklepajo zveze z nemškim življem, naj se le vežejo z njim za borbo proti pravu Slovanov! Podobni so uzmovičema, ki sta jemala v najlepšem soglasju, a ko sta hotela deliti, sta se — stepla. A v veliki borbi, ki se bije tu, bodo tepeni — Italijani naj se le ne varajo nikar! — le oni.

Takrat še le bodo obžalovali, da jih je sovražstvo do Slovanov moglo zmešati tako, da so v svoji konfuziji o izbiranju sredstev sklopali zveze z najnevarnejim, ker zavrtnim nasprotnikom svojim!

Politični pregled.

TRST, 6. marca 1899.

K položaju. V zadnje dni je bilo na Češkem več shodov, prirejenih od čeških poslancev. Na vseh shodih so izrekli zaupanje češki delegaciji in so pripoznali, da je za narod češki najprimernejša realna politika, opirajoča se na solidarnost desnice.

«Narodny Listy» so dobili z Dunaja poročilo, da vlada ne nameruje urejati jezikovnega vprašanja na podlagi § 14. Vlada da ne misli ničesar storiti za uredbo tega vprašanja — kakor je jasno izjavila že minolo leto — dokler Čehi in Nemci sami od sebe in brez posredovanja vlade ne pridejo do kakega sporazumljenja.

Boj za ljudsko šolstvo. Na Dunaju sta bila včeraj dva velika shoda. Jednega so vprizorili nižavstrijski kmetje pod vodstvom krščanskih socialistov, družega pa socialni demokratje. Na prvem so sklenili resolucijo, s katero so zahtevali, naj se obveza za obiskovanje ljudske šole zniža od 8 na 7 let, drugemu skodu pa je bil namen remonstrirati proti tej zahtevi. Na prvem shodu so povdarjali, da ljudska šola odteza mladino hiši domači in jej jemlje delavne moči. Na drugem shodu pa so povdarjali zopet, da ljudstvo neče čuti o tem, da bi se skrčilo obiskovanje šole. Nadalje povdarjajo, da še ob sedanji uredbi šole je veliko otrok, ki rastejo brez šolske izobrazbe.

Pomembna beseda do finančnih uradnikov. Minole sobote nam je došlo na ogled najnoveje delo bivšega finančnega ravnatelja v Trstu, gospoda dvornega svetnika dra. Schusterja pl. Bonnot, naslovljeno »Grudriss des österreichischen Obligationenrechtes«. To novo delo spremlja beseda, posvečena finančnim uradnikom v Trstu. Onemu, ki pozna okolnosti, ob katerih se je gospod dr. Schuster v najboljših letih umaknil iz aktivne službe, ne bodé težko pogoditi, kam je naperjena ostrina te besede do uradnikov. Gosp. dr. Schuster se zahvaljuje svojim bivšim uradnikom na mnogih dokazih prijateljstva, došlih mu še potem, ko se je že umaknil iz državne službe in živi le samemu sebi kakor zasebnik. Zahvaljuje se možem, ki so mu zvesto stali na strani v boju za ukupno dolžnost in v ta namen, da se veličanstvo zakona nikdar ne umakne pred mogočno varovano sebičnostjo. Nikdar ne pozabi, kako so ti možje zvesto stali za svojo dolžnost tudi pred pretenji od take strani, ki je bila v stanu uresničiti svoje grožnje. V tem se kaže plemenito, nesebično in nepremotljivo mišljenje, ki navdaja ves uradniški zbor finančne službe v Primorski, vsa stvarna zmožnost, ki ga odlikuje, krepka inicijativa njegova, kateri se je zahvaliti za dalekosežne akcije. Zbog teh svojstev so ti uradniki dika dežele, pripoznani in spoštovani od vsega prebivalstva, kateremu so oni tem trdneja opora, ker ne dajejo — strogo nepristranski — prednosti nobenemu delu prebivalstva, ne žalijo nikogar in se nočejo posluževati toli nizke finte, da bi v prebivalstvu sejali razdor in da bi izkoristevali umetno povspeševano neslogo. To je pravi patriotizem; in ako je usojeno, da se naše javno življenje zboljša, je možno priti do tega le po preosnovi vse javne uprave po čistih in večjih rokeh.

Zaključuje pozivlje dr. Schuster uradnike, naj se trdno drže svoje dolžnosti, zakonov, na ka-

tere so prisegli in državo vzdržujoče kulturne misije: naj se drže te zastave, na kateri ni zapisan slaboten, strahopeten oportunitizem, ampak na katerem je videti v blestečem sijaju vzvišeno podobo pravičnosti.

Razni baroni in njih zaščitniki — primite se za nos!

Volitev novega papeža. Nadejati se je, da zadnja poročila o razvoju bolezni papeževe odgovarjajo resnici, da smemo torej gojiti blažilno prepričanje, da je sv. Oče iz nevarnosti in da nam ostane ohranjeno to dragoceno življenje, sipajoče svoje žarke na vse strani, življenje, ki je neizerpen vir zlatim naukom: utrjajočim verski čut kakor zaslobo in tolažbo bedo trpečemu človeštvu, blažečim socialne odnošaje, pod katerih težo trpe največji siromaki v družbi človeški, poravnavajočim nasprotstva mej stanov in narodi in utrjajočim največje dobro človeštva — splošni mir.

Ali nevarnost je bila že po resnosti bolezni same, še bolj pa zbog nenavadno visoke dobe, v kateri je že sv. Oče. In da so bili tudi v Vatikanu pripravljene na najhuje, priča že okolnost, da so ukrenili vse potrebno za izvolitev novega papeža.

Ako je umrl papež, pripada više vodstvo vseh poslov glavarjem vseh treh »ordines« (stipinj posvečenja) kardinalskih, to je, najstarejemu kardinalu-škofu, najstarejemu kardinalu-duhovniku in najstarejemu kardinalu-dijakonu. Le ti so sedaj kardinali Opeggia, Ledochowski in Mertel. Čim je papeževa stolica izpražnjena, sestati se mora »conclave« (zbor kardinalov, ki imajo izvoliti novega papeža) deseti dan po smrti papeževi, ako ni umrl papež ostavil kakega posebnega predpisa. Zadnji »conclave« je bil v letu 1878. Mogel se je vršiti nekajeno, ker je tedanja italijanska vlada strogo skrbela za mir in red v mestu rimskem.

Rečeni trije kardinali so se bili torej — glasom poročil iz Rima — že sestali na posvetovanja za slučaj, ako bi nastala potreba volitve novega papeža. A kakor rečeno: na veselje vsega krščanstva, dá, vsega sveta, ni nastopila za sedaj ta potreba.

Domače vesti.

Sovražstvo preko praga družinskega življenja. V zadnji številki smo zabeležili jeden slučaj v izgled, kako naši nasprotniki mrzé celo preko groba vsakogar, ki ni bil njih po svojem političkem prepričanju in po svoji zvestobi do svoje lastne narodnosti, ako ta narodnost ni njihova, naših nasprotnikov narodnost. Našim sodeležanom laške narodnosti — ki se udeležujejo vihrajocih narodnih in političkih borb — so povsem neznanzi obziri, ki veljajo po vsem ostalem svetu, kjer-koli bivajo — omikani ljudje. obziri, ki jih narekujejo: najuavadnejši takt, osebni ugled, službeno in socialno položenje, ki je zavzimalje ali je je zavzemal oni, ki živi ali je živel med nami, obziri, ki smo jih dolžni do dotičnika, tudi če ni bil v našem taboru se svojimi nazori. Po vsem omikanem svetu, pravimo, velja pravilo, da smemo biti brezobzirni v pobijanju političkega ali narodnega stališča ter nazorov o raznih vprašanjih, ki stoje notri v središču splošnega zanimanja, da pa ne smemo odrekati osebi, kar jej gre. To med omikanimi ljudmi splošno veljavno pravilo je nepoznano v taboru naših italijanskih nasprotnikov, kar mora vzbujati domnevanje, da ta tabor ni tabor — omikanih ljudi! Ali ne slutijo nasprotniki, da jim je le v sramoto taka mržnja do osebe nasprotnika, se-sebno pa do nasprotnika, ki je bil nekaj v socialnem življenju?! In da je n. pr. župnik naše cerkve, in celo tak, kakoršem je bil pokojni župnik Černe, nekaj v socialnem življenju vsake župnije — kamo-li župnije na deželi — temu se menda pač ne da oporekati!

Mi navadni ljudje, ki nismo sinovi velike avite colture, sodimo, da že po zapovedi krščanskega čutstvovanja nehaj ob odprtem grobu vsako sovražstvo proti osebi!

Pa tudi če bi hoteli biti manje strogi, toliko pa je smeti zahtevati neizprosno, da ob robu groba ne gazimo zakonov najprimitivnejega takta, kakor ga narekujejo civilizovani odnošaji. Med našimi nasprotniki pa pogrešamo celo tega takta ter vidimo, kake so oni v svoji strasti sami izključujo iz — civilizovane človeške družbe!

Toda te dni smo doznali o slučaju, ki nam priča, da mržnja nasprotnikov ne seza le preko groba, ampak da njih fanatizem seza tudi preko praga rodbinskega življenja — da proganja tudi svoje, svoje lastno kri in meso. Našemu zaupniku je znan slučaj, in po njegovem mnenju taki slučaji niso redki v italijanskem taboru: Vsa družina je fanatično irredentovska po »lepem« izgledu očevcem. Le jeden sin — v dobi 15—16 let — je bolj avstrijskega mišljenja. Grozna jeza seveda v vsej družini! Deček je obsovažen pri vseh. Izključen je od vsake udobnosti, kakor jih uživajo vsi vstali člani družine, ne privoščajo mu primerne obleke in malo da mu ne odrekaajo hrane! Ali ni to kričeč dokaz, kako je v laškem taboru po politički strasti posurovelo vse čustvovanje?! Ako njih političko sovraštvo sega celo preko praga rodbinskega, je-li čudo potem, da toli ljuto sovražijo drugače mislečega drugoročca in da gazijo v blato najprimitivnejše zahteve, veljavne v medsebojnem življenju — omikanih ljudij?!

Smrtna kosa. Včeraj ob 8. in pol uri zjutraj je umrla na Katinari v evetju svoje dobe soproga gosp. učitelja Čoka, gospa Ivanka Čok, rojena Černigoj. Pokojnica je bila ugledna žena, skrbna mati in značajna rodoljubka, kakoršnjih je malo med našim ženstvom. Časten jej spomin! Nesrečni rodbini pa izrekamo svoje srčno sočutje na strašnem udarcu, ki jo je zadel.

Škoda, da nismo v Avstriji! Tako sta vskliknili dva moža iz Čedadu pred par dnevi v Gorici v pogovoru z nekim Slovencem. Mož, ki imata opraviti veliko z goriškimi Slovenci, poznata dobro, kako se živi v Avstriji, in kako v Italiji, po kateri tako hrepene goriški »neodrešenci«; moža poznata razmere to-in onostran naših mej, vesta, kak duh vlada v Italiji, in kako se skrbi tam za nje — kakor sploh za ljudstvo, kateremu manjka vsega! Ali ne le ta dva Čedadca — tudi v kraljestvu ob mejah so drugi izrekli one besede že neštevilo krat. Nasproti temu pa naši irredentoveci silijo v Italijo! Kaj bi bilo, ko bi menjali, ter bi spravili čez mejne kole vse tiste nevarne življe, ter jih nadomestili z mirnejšimi!! Morda bi bilo potem drugače v naši deželi! »Pri. list«.

Že prihajajo zopet! Spomlad je blizu! Na to kažejo nezmotljiva znamenja. Saj se je že začelo tisto veliko vsakoletno izseljevanje — iz Italije v Avstrijo. Kar celi vlaki jih dovažajo preko Pontebe na avstrijska tla. Gorenjeitalijanska železnica je zasnovala za dobo od 27. februvarja do 10. aprila celo posebne vlake. In tako jih bomo imeli zopet v naših krajih na tisoče teh — italijanskih delavcev. V minolem letu nam jih je samo rečena železnica privela kakih 30.000; a ker se nam zdi, da mizerija v Italiji ne pada, ampak rase, jih udegnemo letos dobiti — še več. Zanimivo bi bilo vedeti, kolikim tisočim avstrijskih ustjemljejo kruh ti dragi gostje iz dežele lakote.

Gospodje državniki avstrijski naj pravijo, kar hočejo o dolžni gostoljubnosti in o dolžnem varstvu tudi tem nedobrobošlim gostom, mi pa ostajamo pri tem, da so ti nedobrodošli gostje, zlasti v naših krajih narodnih bojev, prava kalamiteta, in ne le gospodarska, ampak tudi socialna. Kajti isti ne jemljejo le kruha iz-pred ust domačinom, ampak zastrupljajo po znanih lastnostih svojih, — katerih nočemo navajati tu, ker se je zgodilo to že ne vemo kolikokrat — tudi medsebojno življenje mej obema narodnostima.

»Proč od Rima«. Nemško-prusjska predznanost je že tolika, da hočejo celo na Kranjsko zanesiti to gibanje. V »Slov. Narodu« čitamo namreč: »Doslje temu gibanju še ni bilo sledu na Kranjskem. Naši Nemci so je gledali popolnoma indiferentno in kakor jih poznamo, se večinoma tudi ne dajo navdušiti ne za protestantizem niti za Wolfa. Ali poskusi, uprizoriti tako gibanje tudi mej Nemci na Kranjskem, so se že začeli, in če uvažujemo, da je jeden del teh kranjskih Nemcev popolnoma v taboru Schönererja in Wolfa, je vsaj verjetno, da to očitno pangermansko gibanje ne ostane brez posledice. To novo gibanje za protestantizem se je začelo z razširjanjem jako osoljene pesmice »Los von Rom«, katera je mej nemškonacijonalno mladino moškega in ženskega spola obudila veliko oduševljenje in ki se zdaj pridno raznaša po hišah. Materi Germaniji bo sicer peklenško malo pomagano s proseliti, katere privede to gibanje na Kranjskem v njen tabor, a nasprotno utegne to gibanje po-

ostriti politična in narodna nasprotstva v deželi in to bo po našem skromnem mnenju kranjskim Nemcem prav malo koristilo«.

Ciril-Methodovo platno. Vrla narodna firma A. & E. Skaberne v Ljubljani je dala napraviti Ciril-Methodovo platno ter je bode prodajala na korist naši velevažni družbi sv. Cirila in Metoda. Misel je izborna in utegne dobivati družba sv. Cirila in Metoda iz te kupčije jako lepih dohodkov. Platno je jako lepo, in blago izvrstno, tako, da bode občinstvo žnjim gotovo jako zadovoljno, za kar v ostalem že jamči občeznana sodlilnost in rečnost te firme. Zlasti opozarjamo na to platno tudi narodne trgovce na deželi.

Kakoršna setev, taka žetev! V petek zvečer, med italijansko propovedjo, se je izvršil v rojanski cerkvi grd, jako grd prizor, ki je moral izzvati sveto jezo in srd v vseh vernikih te župnije. V cerkev sta došla dva pijana novinec in sta začela peti in zabavljati na glas. Začuvši to, je prihitel gospod župnik Jurizza, hoté zapoditi pijane iz cerkve. Toda ista nista hotela slišati opominov, marveč sta se mu uprla in ga zgrabila za roket. Slednjič sta vendar ostavila cerkev. Jednega so aretirali redarji takoj pred cerkvijo, drugega pa naslednjega dne v njega stanovanju.

Kdor je pošten, mora obsojati ta dogodek in obžalovati gospoda župnika, da se mu je to dogodilo. Toda gospod župnik naj ne pozabi, da je tako divjaštvo naravna posledica tisti javni vzgoji, katero neguje ista stranka, ki je zaščitnica — g. župniku Jurei. Konstatovati moramo namreč, da sta rečena novinec-Rojančana sicer slovenske krvi, da pa pripadata stranki eikorjašev.

Proti vsakemu morebitnemu poskusu, da bi vsled tega dogodka hoteli valiti odij na našo stranke, odklanjamo slovesno vsako ukupnost s takimi elementi in jih prepuščamo Italijanom prav take, kakakoršnje — so si jih vzgojili!!

All se ne bo koneca!! Ni še dolgo temu, ko smo bili sporočili v »Edinosti«, kako je trgovinsko sodišče tržaško zavrnilo vlogo posojilnice v Podgradu za izbris nekega člana iz starešinstva in vpis drugega člana, in kako je potem višje deželno sodišče ugodilo dotičnemu rekurzu rečene posojilnice. Človek bi menil torej, da je stvar rešena definitivno in da se taki slučajji ne morejo več dogoditi v bodoče. Kaj še! Že dne 6. januarja je isto trgovinsko in pomorsko sodišče izdalo sklep posl. štov. 1106/cons I. 134/10, s katerim zopet ni ugodilo prošnji posojilnice za izbris starešinstvenega člana Antona Stembergerja in za vpis novoizvoljenega člana Josipa Strnada!

Posojilnica je seveda zopet uročila utok. Kaj je hotela drugega?! In prizivno sodišče je z razsodbo od 3. febr. 1899 zopet ugodilo rekurzu posojilnice, naloživši trgovskemu sodišču, naj ukrene potrebno za izbris in vpis.

Sedaj pa smo res radovedni, da-li gospodje na trgovskem sodišču enkrat nehajo izdajati sklepov, katere prizivno sodišče dosledno — razveljavlja!! Prosimo vendar, stvar je resna. Kam pridemo, ako bomo morali za vsako malenkost rekurirati in rekurirati ad infinitum?! To provzroča zamudo časa in mnogo stroškov.

Najhuje zlo za družine. Pišejo nam: Na Francozskem država nagraduje one stariše, ki imajo 4 in po več otrok; tu v Trstu pa je gorjè starišem, ki imajo mnogo otrok.

Gorje družinam, ki so primorane iskati si stanovanja v mestu tržaškem!

Te dni sem doznal za dva hišna gospodarja, ki ne moreta trpeti otrok v svojih hišah, in ki sta sklenila odpovedati stanovanje vsem onim, ki so tako »srečni«, da imajo kaj drobnine!

Neka žena mi je pripovedovala, da ima dva otročiča. Ko pa si je iskala družega stanovanja, reklo se je, da je ne morejo vsprejeti, ker ima — preveč otrok!

Takih in enakih slučajev je, ako se ne motim, na tisoče!

Gospoda hišni gospodarji imajo do neke meje prav, ker se mej takozvano mularijo nahaja takih otrok, ki so prava nesreča za gospodarje, kakor tudi za ostale hišne stanovalece; toda, kar ni prav, je to, da se postopa z isto strogostjo tudi proti onim, ki imajo mirne otroke. Kam naj gre torej ubogi oče, imajoči 5—6 in več otrok, ko ga gonijo iz stanovanja, tudi če je pošteno plačeval s krvavimi

žulji svojimi? Kam naj gre, ako se mu odgovarja dosledno: »Žal, imate preveč otrok!«

Nimajo-li tu prav oni, ki se postavljajo proti sedanji socialni uredbi?! Ali bi ne bilo prav in nujno, da bi više oblasti, čuvarice državljanov, nekoliko premišljale o tej kalamiteti, in bi ukrenile kaj v obrambo takih nesrečnih družin?? Oče.

Vabilo na občni zbor »Krojaške zadruga«. vpisane z omejeno zavezo v Gorici, dne 9. marca t. l. ob 11. uri v prostorih goriške čitalnice s sledečim dnevnim redom:

1. Nagovor predsednikov. 2. Govor o važnosti zadrug za osvobojenje našega ljudstva. 3. Volitev: a) načelnikstva, b) blagajnika, c) nadzornikstva. 4. Predlogi in nasveti.

V Gorici, dne 28. febr. 1899.

Načelnikstvo.

P. S. Na zborovanje smejo tudi neudje in žeteli je obilne udeležbe iz vseh stanov, ker krojači sami ne bi mogli zložiti toliko denarja, kolikor potrebujemo za to podjetje. — Vseh udov je do zdaj 160. Le-ti so podpisali 260 deležev po 20 gld.

Vnovič razpisana je služba e. kr. poštarja ali poštarice na Trebelnem pri Mokronogu na Kranjskem, in sicer do 21. t. m., ker se o prvem razpisu ni oglasil nihče. Prošnje se vlagajo na slavnem e. kr. poštnem ravnateljstvu v Trstu.

Prošnja do dosluženihih vojakov in prijateljev vojaške pesmi! Visoko e. kr. vojno ministerstvo me je z odlokom od dne 11. decembra 1898 poverilo, da zberem in izdam vojaške pesmi vseh avstrijsko-ogrskih narodov.

Ker se rad lotim tega domoljubnega posla, prosim posebno starejše gospode rezerviste in odpustnike, katerim so vojaške pesmi še v spominu, da mi blagovolé čim preje sporočiti popolno besedilo v prvotni obliki in prvotnem jeziku, ali pa mi naznaniti osebe, katerim so vojaške pesmi znane. Gledé naprava si dovolim dogovoriti se pisмено ali osebno.

Vojaške pesmi so pravi zaklad narodnega pesništva in narodne glasbe, in obžalovati bi bilo, ko bi se pozabila vojaška pesem, ki večkrat prav ginljivo opeva slovo od doma, domotožje, ljubezni bolečino, strahote v vojni in junaški pogum poveljnikov. Vsaki prispevek, čeprav ne vitez neznanen, bo dobro služil in pospeši delo, in ko izide zbirka, ne pozabim v nji zahvalno imenovati zaslužnih prispevnikov.

Naposled prosim tudi uljudno, da naši časopisi ta poziv blagohotno razglasé in domoljubno delo prijazno podpirajo.

Z velespoštovanjem:

V. V. Hausmann,

glasbeni ravnatelj.

Bielsko (Bielitz), Šlezija.

Okrajna bolniška blagajna. V minolem tednu je bilo prijavljenih 381 slučajev boleznij; ozdravljenimi je bilo priglašenihih 391. V zdravljenju jih je ostalo 989. Med temi jih je 136 ponesrečilo na delu. V 121 slučajih so se bolniki pregrešili proti naredbam zdravnikov. Podpor se je izplačalo 10.506 kron 14 stot.

Kužne bolezni v Trstu. Od 23. februvarja do 4. marca je bilo prijavljenih 15 slučajev dávice, 8 slučajev škrlatine, 3 slučaje koz, 2 tifozne mrzlice. Umrlo jih je: 3 na dávici, 2 na tifozni mrzlici in 1 na škrlatini.

Nenadna smrt. 40-letni agent Josip Smuk je umrl nenadoma. Dospelši domov je še večerjal z veseljem. Potem je še izšel iz hiše, a se je povrnil kmalu, rekši svoji materi, da se čuti slabo, in predno je prihitel zdravnik, je bil mož že mrtev.

Prežalosten slučaj se je dogodil te dni pri Štanjelu na Krasu. 9-letni deček Anton Ular se je igral z nekim drugim dečkom. Ular je položil roko na neko mizo pozvavši, šalé se, svojega tovariša, naj ga udari po roki. Po nesreči pa je imel poslednji v rokah nož, s katerim je mahnil po roki Ularja in mu presekal 4 prste. Ranilec je bil prestrašen tako, da ni mogel ziniti ni besedice. Ranjenega dečka so prepeljali v tržaško bolnico.

Iz-pred sodišča. 29-letni pisar I. K. je bil obsojen na 6 mesecev ječe radi zločina goljufije. — Fran Grmek iz Gabrovice je dobil 7 mesecev ječe radi težkega telesnega poškodovanja. — 36-letni težak Edvard Golglieusek iz Trst je vjel 6 mesecev radi zločina javnega nasilstva. — Slednjič so obsodili 21-letnega Frena Ferlugo radi tatvine na 6 mesecev ječe.

Nesreča na morju. Sinoči je prišel na trg v Miljah neki mladenič v takem stanju, da se Bog usmili, komaj da je govoril. Popoldne se je bila podala družba 5 oseb v barčici na morje na lov morskih tie. Toda fikratu je jel pihati močan veter. Blizu sv. Lobota je potegnil močan piš, ki je prevrnil barko. Vseh 5 so padli v morje. Grozno so vpili na pomoč, toda na vsem morju, ni bilo videti nobene žive duše. Jeden za drugim so zginevali njegovi tovariši. Le on se je vzdržal na prebrnjeni barki in je priplaval do brega vporabivši zadnje svoje telesne moči. V morju je bil celih 5 ur v groznem mrazu. Rešeni se imenuje Anton Pucher in je mehanik iz Trsta. Oblasti so takoj začele iskati ponesrečence. Ali nobene sledi ni v njih, le prevrnjeno barko je morje vrglo na suho blizu poma Tosič.

Loterijske številke, izžrebane dne 4. t. m.:

Dunaj	18	34	48	4	25
Gradee	44	40	15	37	77

Različne vesti.

Kako je, ako je ladija zletela v zrak! Kapitan Singsee, poveljnik na ladiji »Maine«, ki se je bila razstrelila v pristanišču v Havani, je ravnokar izdal knjigo, v kateri opisuje, kako se je dogodila nesreča, vsled katere je izgubilo življenje 252 vrlih mornarjev. To pač ni lahko: opisati, kako je človeku pri sreči, ako je ladija zletela v zrak. Kapitan je storil to na naslednji način: Baš sem zaključeval pismo svoji ženi, ko se je izvršila razstrelba. To je bil strašanski tresk, lomljenje, padanje, škripanje, tresenje, grozno, kovinski zvenče donenje. Katastrofi je sledilo neštivilno raznih glasov, močno, strahotno, kovinski, katere je najbrže provzročilo razletenje srednjega dela ladije in padanje posamičnih kosov. Ladijo je treslo in premetovalo, vzdigovalo in potapljalo. Električne luči so ugasnile, obkoljala sta nas črna tema in dim. Ladija se je razstrelila. Za trenotek me je navdajal čut samohrane, v drugem trenutku čut, naj poveljujem. Stopil sem skozi vrata. Na krovu sem takoj postavil straže radi morebitnega napada, kajti menil sem, da je ladija bila razstreljena od zunaj. Najprvo je bilo treba pogasiti ogenj, toda vsled utapljanja ladije je bilo nepotrebno to. Prostak Anthony se je v temi bil zaletel vanje. Ne vem, da-li je salutiral po predpisu; kakor so pripovedovali pozneje, ni ga bilo možno videti v temi. Vsakako je v polni meri storil svojo dolžnost kakor pomorščak in z osebno nevarnostjo, v tem, ko bi bil lahko ubežal in se rešil. On je vreden popolnoma vsega priznanja. Dokler nismo ostavili ladije, je ostal pri meni z ganljivo vnemo. Neki častnik mi je bil podal roko, naj se rešim iz ladije. Rekel sem, da je meni zadnjemu ostaviti ladijo in sem povabil vse, naj gredo naprej. Ljudje so potem mnogo govorili o tem, toda meni se ni spodobilo drugače. Izborna vedenje vsega možtva, ki je ostalo na življenju, je bilo ganljivo.

Samomori v Pragi. V Pragi je zavladała prava samomorska epidemija. V soboto so se dogodili tam štirje samomori in en poskus samomora.

4 roparske morilce je obsodilo sodišče v Patrikovu (v ruski Poljski) na 15 let prisilnega dela v Sibiriji. Isti so bili umorili neko staro in jo oropali.

Ne hodite v Pariz! Namestništvo na Dunaju je izdalo naredbo, s katero pozivlja brezposelne delavce, naj nikar ne hodijo v Pariz, ako nimajo dovoljno sredstev, priporočil in poznanja jezika. Naredba pravi, da je z Niževavstrijskega zlasti mnogo natakarejev odšlo v Pariz iskat zaslužka, ki pa so se povrnili zopet, in sicer na stroške pomožnega društva avstro-ogerskega. V Parizu je velikanska konkurenca v vseh strokah, z bok česar so posreča le malo kateremu inozemcu, da dobi trajnega zaslužka.

Konferenca za razoroženje se bode vršila baje med 15. in 20. marecem. Skoro se prično zadržati povabila posamičnim vladam.

Ni mogla umreti. Na Dunaju je v četrtek učiteljica glasbe, Hermina U., zavžila petero vrst strupa, potem se je bila s kuhinjskim kladivom po sencih ter ranila si z nožem levo roko. Dasi je vse to že ob 5. uri zjutraj storila, našla jo je nje sestra opoldne v postelji še vedno pri zavesti. Samo-

morilko so preveli v bolnico; upati pa je, da ozdravi. Pripoveduje se, da se je hotela usmrtiti iz žalosti, ker jej je ženin umrl, drugi pa pravijo, da je to storila v blaznosti.

Koliko stane železniški vlak? Malokdo izmed potnikov, ki sede brezskrbno naslonjeni v vozu dirjajočega vlaka, misli na to, koliko je vreden tak železniški vlak. Lokomotiva s tenderjem se cen navadno na 24.000 gld., tovorni voz 4800, poštni voz 9600, trije navadni potniški vozovi vsak po 24.000 gld., trije vozovi prvega razreda vsak po 36.000 gld.; tako sestavljeni vlak bi veljal torej 218.000 gld. Ker imajo pa osebni vlaki navadno še več voz, zato se jih tudi lahko višje ceni, in cena vlakov se približuje pogosto polovici milijona.

Brzjavna in telefonična poročila. (Zadnje vesti.)

Dunaj 6. Druga vrsta deželnih zborov, izvemši tirolskega, se skliče v sredi tega meseca. Deželni zbor tirolski se snide potem, ko bodo zaključena pogajanja, ki jih vodi dr. Kathrein in katerim je namen, da italijanski poslanci opuste abstinenco in vstopijo v deželni zbor.

Dunaj 6. Ministerski predsednik ogerski je došel danes na Dunaj. Imel je pogovor z grofom Goluchovskim in grofom Thunom, popoldne pa se je posvetoval z finančnim ministrom drom. Kazlom.

Dunaj 6. Deželni zbor češki se snide dne 14. t. m.

Bruselj 6. Kraljica Marija Henrijeta umira. Okolo kraljeve palače v Laeken je zbrana velika množica.

Budimpešta 5. Uradni list obavlja nastopno cesarsko ročno pismo: Ljubi baron Baron Banffy! Po predlogu Svojega ministerskega predsednika ogerskega Vas imenujem s tem najvišim dvornikom ogerskim.

Dunaj, 2. maraa 1899.

Fran Josip I. r.

Koloman Széll I. r.

Rim 5. »Agenzia Stefani« javlja: Kitajska vlada se brani vsprejeti zahtevo italijanske vlade, da bi se jej jedeu kitajskih zalivov dal v najem. Vendar pa je italijanska vlada uverjena, da pride do pogajanj. Kitajski poslanik, ki je pooblaščen na italijanskem dvoru in ki biva sedaj v Londonu, je že dobil nalog, naj se nemudoma poda v Rim na pogajanja z italijansko vlado.

Rim 6. Poročilo zdravnikov o stanju papeževem pravi, da boljšanje nadaljuje in da je stanje povsem zadovoljivo. Temperatura je 36,6, bitje srčne žile 66 in sopenje 20. Do jutri zvečer se ne izda nobeno poročilo.

Carigrad 6. V Djeddah so se uprli mestni prebivalci proti vršenju zdravstvenih odredob, ki zahtevajo, da romarji ne smejo skozi mesto. Uporniki so razdejali sanitetne barake pred vrati Meke. Jeden zdravnikov je moral zbežati v vojašnico. Mnogi romarjev so oropali. Sultan je zaukazal, naj se napravi mir in naj se zagotovi, da se izvedejo zdravstvene odredbe. Poznavalec razmer pa sodijo, da to ne bode možno, ker so lokalne oblasti obnemogle.

Carigrad 4. Na večerajšnjem vsprejemu angleškega poslanika je izjavil sultan, da pripisuje

veliko vrednost tradicionalnemu prijateljstvu z Anglijo, kakoršno bi moralo biti med največima dvema vlastima mohamedanskima, ter da je vsikdar pozival Mohamedane v Indiji, naj bodo lojalni in pokorni kraljici angleški.

Valencia 6. V domovino povrnivši se vojaki so priredili večeraj velike poulične demonstracije in in so zahtevali kruha.

Št. 2341

Razglas dražbe.

Dne 27. marca 1899. oddalo se bode potom javne dražbe pri podpisnem c. kr. okrajnem glavarstvu zdolaj navedene love s sledečimi klicnimi cenami za osemletno dobo v zakup, in sicer:

1. Dane-Kačice 80 gld.
2. Nabrežina 100 „
3. Mavlinje 80 „
4. Kobilaglava 35 „
5. Gabrovica 25 „

Lovi pridejo na dražbo po tej vrsti in se začne dražba ob 10. uri predpoludne. Varščine je položiti najdalje do 10. ure predpoludne dneva dražbe.

Natančnejša pojasnila daje podpisano okrajno glavarstvo med časom uradnih ur.

C. kr. okrajno glavarstvo.

Sežana 28. febr. 1899.

Dr. Laharnar.

Prva domača tovarna
vsakovrstnega
pohištva
z vedno bogato zalogo po tovarniških cenah.
PETER MUSCHIK - TRST
zaloga okvirjev, podob, zreal, tapetarij
tapetarska delavnica
Skladišče nahaja se tik dobroznane restavracije „Alla nuova abbondanza“
Via Torrente št. 16-18.

Kolesar, a ne prodajalec naj sodi o kolesu!
Kdor želi omisliti si v resnici
kolo najboljše vrste
od sloveče avstrijske znanke
„Styria“ in „Styria“ original
— naj se obrne do —
L. Colobig v Trstu,
Via del Torrente šte. 10.
Jedini in glavni zastopnik za:
Trst, Primorsko in Dalmacijo.

+

Žalosti potrtem srecem naznanjamo sorodnikom, prijateljsem in znancem pretresljivo vest o nenadomestni zgubi, ki nas je zadela po smrti preljubljenice in nepozabne soproge, matere in sestre, gospe

Ivanke Čok

rojena Černigoj.

Pokojnica je izdihnila svojo blago dušo v nedeljo zjutraj ob 1/2 9. uri v 30. letu svoje dobe. Bodi priporočona v blag spomin in pobožno molitev. Pogreb je bil danes, dne 6. t. m. ob 4. uri in pol popoldne. Na Katinari, dne 5. marca 1899.

Andrej Čok, soprog.
Irma, Ersilija, Antea, Gabrijela, otroci. Just, brat.